

פרק 1

מיתר, ינואר 2020

מוחמד אהב את הלילות הסוערים של ינואר, שהגשם שימש במשתיק קול טבעי. טרטור המזגנים הוסיף עוד שכבה עמומה של רעש לחיפוי, והחום המחניק שלהם הוסיף לנמנום של החֶרְפָּאן. כבשים. כך הוא קורא להם, ליהודים. וְחֵיָאֵת אֶלְלָה, לא מבין איך הם הצליחו לשרוד פה, הכבשים. איך בכל המלחמות לא הצליחו צבאות ערב האדירים לזרוק אותם לים. אבל פה בנגב, אתה רק מרים עליהם את הקול, והם נשכבים על הגב ופותחים את הרגליים כמו שרמוטות. יש להם נשקים ומטוסים ואללה, אבל הם מפחדים מהצל של עצמם. מה יעזור לכבש אם יש לו רובה?

תאורת הרחוב הצהובה בקושי הצליחה לחדור מבעד לטיפות העבות. לילה שחור, בלי ירח. ממש כמו בפעם הראשונה שהוא והשבאב הלכו לצאלים לשאוב דלק מהמשאיות. לאט-לאט הבינו שהחיילים תִּיִפִּין, פחדנים, והתחילו להיכנס חופשי בתוך התרגילים, וכשזה עבר בשתיקה התחילו לגנוב להם את הציוד מתחת לאף. בהתחלה ציוד אישי, אחר כך מהרכבים, ולבסוף מהנשקיה - אמצעים לראיית לילה, תחמושת ונשק. כסף קל.

ב"משמרת הבוקר", כל פעם שהלך לעבוד עם אביו בגינון ביישובים היהודיים שמסביב, היו עיניו תרות אחרי רכוש מופקר, מחסן

פתוח, כלי עבודה, ארנקים על השולחן, תכשיטים על השידה. אחרי יומיים-שלושה היה חוזר לאסוף את השלל. כילד שגר עם משפחתה של אימו בעזה, היה עובד יום שלם כמו חמור בקטיף של עגבניות בעבור שלושה שקלים לשעה. פה הכול בא בקלות, רק לאסוף את הכסף מהרצפה.

לאט-לאט התמקצע והשתכלל, הם הפכו חוליה. הוא בתנועות החתוליות שלו, יודע בדיוק לאן ללכת ואיך, בן דודו חמיס שהיה מכונאי רכב וידע להתניע כל מנוע במהירות בניגוד גמור לתנועותיו הכבדות, המגושמות, ואבו-אחמד הנהג שהכיר את כל דרכי המילוט בצפון הנגב.

"יֵלֵא, בְּסִרְעָה, בְּסִרְעָה" - מהר, מהר, חמיס סינן מאחורי גבו. מוחמד עמד מול דלת העץ העתיקה והכבדה. הצילינדר בלט שני סנטימטרים החוצה. זה כל מה שצריך.

"אל-עג'לה מן א-שיטאן" - החיפזון מן השטן, קרץ לעברו. הוא שלף את הג'בקה מהכיס ותפס בה את הצילינדר בחוזקה. כעת הוא הפעיל לחץ חזק פעם לימין ופעם לשמאל, עד שנשמע רעש חלש של שבירה. הצילינדר היה תלוי על הג'בקה. הוא עצר והניח את האוזן על הדלת. הכול שקט. אפשר להמשיך. מוחמד הוציא מהכיס עוד צילינדר חתוך ומוכן לפריצה, השחיל למקום וסובב את הכפתור. קליק. הדלת נפתחה.

"ג'יש מוחמד סייעוד" - צבאו של מוחמד עוד ישוב. טפח חמיס על גבו.

מוחמד החזיר לו חיוך. "תַעְאֵל", סימן לו בראשו. על השולחן היו ארנק והמפתחות של הרנו פלואנס. בניזין, "אין מה לעשות עם הגרוטאה הזאת, רכב חרבאנא."

הם חיפשו את המפתחות של טנדר הסילברדו החבוט שחנה בחוץ, אולי יש שם כלי עבודה.

מוחמד נעצר מול המקרר, סרק בעיניו את התמונות ואת המגנטים. "וואלה, איזו אמא כוסית!" סינן ומבלי משים ליטף את חלציו. קצת מזומנים בארנק, כרטיסי אשראי.

חמיס פתח שקית זבל שחורה והם הכניסו לתוכה לפטופ ושני טלפונים.

"איזה בית מעפן. נראה לי נפילה," אמר מוחמד לחמיס, כשמבטו סרק את הקירות. הגשם התחזק. צריך להיכנס לחדרים.

"תעשה סיבוב," אמר חמיס, "אני על הדלת של ההורים."

פרק 2

נטע נולדה בתחילת דצמבר 2010. מי שאמר שילדים שנולדים בחורף אוהבים את החורף כנראה צדק. נטע אוהבת את החורף. היא אוהבת לשכב מכורבלת בפוך הנעים כשהגשם דופק בחוץ, וכשהחום של הקמין עוטף את החדר. היא נרדמה בחיוך. חשבה על טיול הבוץ שעשו בפורת בבוקר. כמה היא אוהבת את השבתות האלה. טיפה קרה של מים על מצחה מעירה אותה. משקל כבד משתק את גופה הקטן, דמות מטושטשת גוהרת מעליה, יד מלוכלכת נשלחת לסתום את פיה. "אל תדאגי", הוא לוחש לה ומנשק את לחייה.

הדופק שלה מהיר מאוד והיא משותקת מאימה. טעם של בוץ ושמן מעורב בריח סיגריות חריף מעלה קבס בבטנה. יש לה בחילה. אם היא רק תפתח את הפה, היא תקיא. בבקשה, שמישהו יתעורר. כאב חד מפלח את גופה במקומות שאפילו לא הכירה. פנס מסנוור את עיניה כל הזמן. זוג ידיים חזקות מרתק אותה למיטה. הכאב לא מפסיק. האימה משתקת.

נקמת דם ילדה קטנה, עוד לא ברא השטן.